

SVET JE HRA

MILOŠ FERKO

Vydavateľstvo
Spolku slovenských spisovateľov

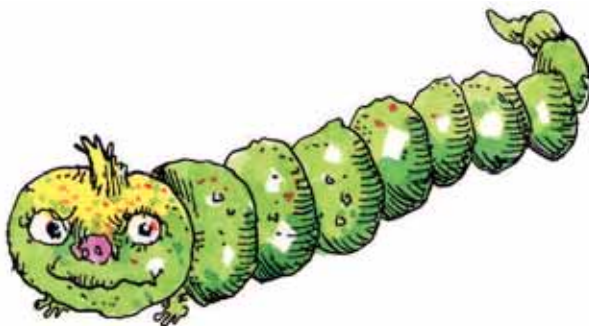

Miloš Ferko

SVET JE HRA

Ilustroval Martin Kellenberger

© Miloš Ferko 2009

Illustrations © Martin Kellenberger 2009

Cover design © Martin Kellenberger 2009

© Vydavateľstvo Spolku slovenských spisovateľov, spol. s r. o., Bratislava

e-mail: vsst@stonline.sk

<http://www.vsss.sk>

Realizované s finančnou podporou
Ministerstva kultúry Slovenskej republiky

VYDAVATEĽSTVO
SPOLKU SLOVENSKÝCH SPISOVATEĽOV
spol. s r. o.

Miloš Ferko: Svet je hra
Zodpovedná redaktorka Ingrid Skalická
Ilustrácie Martin Kellenberger
Obálka Martin Kellenberger
Sadzba Hana Fašungová, SHS, spol. s r. o.
Tlač Alfa print
Prvé vydanie
Printed in Slovakia

ISBN 979-80-8061-380-8

I

Marek zvieral v ruke kokosovú tyčinku, knižku a plyšovú opicu. Krčil sa za stánkom, pred ktorým opití fanúšikovia skupiny Svieže tóny vyrevúvali refrén pesničky: „Som svoj, buď môj, len hraj, len ma pobozkaaaj!“ Dve deťadesiatkilové fanúšičky poskakovali na drevenej dlážke krčmy. Pretekali sa, ktorá z nich ju väčšmi rozvibruje. Výkon merali množstvom piva vyšpláchnutého z opustených pohárov. Vysoko nad stánkami, ktoré ledva-ledva trčali spomedzi hrb odpadkov, obloha začínala blednúť. Zvuky postupne tichli. Tackajúce sa postavy vliezali do stanov, klesali na trávnu alebo rovno do kaluží zvratkov. Ako tichla hudba, silnel brechot psov. Keď však predúsvitné šero preťalo zavytie, stiahli chvosty, slabučko zakňučali a zmizli medzi stanmi ticho ako myšky. Marek konečne počul sám seba. Mal zatvorené oči a šepkal si: „Chcem sa stratiť! Chcem sa stratiť!“

Stratiť sa na akcii bolo odjakživa Markovým snom. Zdanlivo na tom nebolo nič ťažké. Fotrík i mamina boli fanúšikmi metalu. Dali sa dokopy na jednom z metalových festivalov. Zúčastnili sa na ďalších. Revali, pili, pritom miesili cestu na Markových súrodencov. Na Marka nemali čas. Túlal sa teda sám pomedzi stánky s občerstvením a suvenírmi. Hľby prázdnych plastických fliaš, strieborné metalistické lebky. Zdalo sa mu, že sa rehocú a šepkajú si: „Zasa si sám, krpec, čo?“ Marek si ich zo všetkých síl nevšímal, netrpezlivo čakal na prestávku v predstavení. Vlasáčov na pódiu nahradil chlapík s pivným bruchom vtlačeným do trička s nápisom I love metal. Po boku mu stála žena so zelenou alebo modrou šmuhou okolo očí a neprirodzene červenými ústami. Marek sa nevedel rozhodnúť, či je

upírka, alebo mimozemšťanka. Rozhodne nemohla byť odtiaľto. Ved' sa smiala na úbohých vtipoch chlapa v tričku, ktoré každý poznal. Len čo sa dosmiala, vyhlásili súťaž v pití piva, v jedení párkov alebo o to, kto najhlasnejšie zakričí refrén piesne niektorej metalovej skupiny. Víťazi dostali basu piva, veniec párkov, trička s nápisom I love metal a cédečka. Potom zavládlo ticho. Blížila sa osudná chvíľa. Žena si odkašľala a nasadila vážny pohľad: „Prosíme všetkých prítomných o pozornosť! Karolko Lomycha sa stratil rodičom! Rodičia, kde ste?! Príďte si po syna! Čaká vás v stánku za hlavným pódiom!“

Marek sa pri vyhlasovaní zakaždým postavil na špičky. Aby lepšie videl. Decám na pódiu nesmierne závidel. Strašne ho štvalo, že si nevedia vážiť dar byť bez rodičov. Opustene, bezradne postávali, čakali na fotrovcov ako na spasenie. Poniectorí dokonca pustili slzičku. Somári. On by... Predovšetkým by netrčal na pódiu, pretože by sa nenahlásil ako stratený. Len by si tak chodil, kade by sa mu zachcelo. Vlastne radšej nie. Lepšie by bolo ticho sedieť tam, kde by sa mu podarilo stratiť. Chodením by sa mohol dostať z miesta, kde sa mu podarilo stratiť, na miesto, kde by ho našli. Problém bol, že zatiaľ ho rodičia našli vždy a všade. Skúsení metalisti pomedzi stánky metalfestu kráčali i poslepiacky.

Niežeby Marek nemal rodičov rád. Bez nich by predsa nebol, a byť je – aspoň občas, keď nepočuť hrmot metalu – celkom fajn. Keby nebol, nemohol by čítať Harryho Pottera, Koralinu, Alicu za zrkadlom a Žabiakove dobrodružstvá.

Markovi bolo už veľmi dlho jasné, že jeho bytie by bez rodičov nebolo možné. Na bociany by v ich prítomnosti neuveril ani slepý a hluchonemý. Boli však strašne otravní. Neúnavne hulákali, smiali sa. Vlastne nie. Oni sa rehotali, pričom sa kvákali za čoraz redšie metalové hára. Hudbu púšťali hlasno a kričali: „Ty kokso, to je špica! Vauuu! Rammstein! Va-va-vauuuu! Jeeee!“ Tancovali po izbe ako vypasené gorily. Tváre umastené od čipsov a hot dogov sa škerili, až z toho Markova obľúbená plyšová opica Matilda dostávala záchvaty epilepsie. Marek ju potom liečil mäťovými cukríkmi. Mala po nich lepkavú papuľku. Keď potom s Ma-

tildou čítali, knižka sa prilepila opici na tvár a poškodila sa. Marka to mrzelo. Sám však čítať nechcel, lebo by sa potom nemal s kým o knihe rozprávať. Knižky si nepožičiaval z knižnice. Nemal totiž dosť peňazí na zaplatenie členského. Využíval teda antikvariát na Jahodovej ulici. Antikvariát patrilo pánu Baltazárovi. Pán Baltazár mal vysoký klobúk, ktorý volal cylinder, a pod ním hlavu ako koleno. Nosil okuliare a rozprával veľmi potichu. Markovi knižky z antikvariátu požičiaval. Nemohol predsa dopustiť, aby si taký pekný mladý šuhaj ničil oči čítaním v temnom skliepku.

Marek dovtedy v antikvariáte prečítal mnoho zaujímavých príbehov. Mrzelo ho však, že sa musí ponáhľať. On by si chcel knižky vychutnávať. Dotýkať sa strán, prehŕňať sa v nich. A niektoré i vlastniť. Lenže vlastnil len opicu Matildu. Aj to iba preto, že bola maskotom ktoréhosi z dávnominulých metalových festivalov. Markovi sa ušla ako chybný výrobok. Pôvodne mala po stlačení brucha zaštebotať: „Nech žije metal!“ Namiesto toho len čosi zachrčala, takže ju fotrík naštvane šmaril do kúta. Bol by ju i rozdupal, ibaže sa pošmykol na paradajke, čo vypadla zo včerajšieho cheesburgera. Kým vstal, na Matildu, ktorá ešte nevedela, že bude Matildou, načisto zabudol. Mozog mal zasa vypratý dočista dočista. Pravdu povediac, mozog bol jedinou čistou súčasťou fotríka i bytu. V miestnostiach neboli pavučiny len preto, lebo pavúky sa nemohli dívať, ako sú ich výtvary zanášané zvyškami čipsov a špakmi. Navyše, keď ulovili a zjedli čipsami prežratú muchu, dostali koliku. Tak si jedného dňa zbalili batôžky a odišli. Potom, pravdaže, v domácnosti pribudlo múch. Hemžili sa medzi odrobinkami na dlážke i stenách. Vypasené, spokojné, krotké. Vedeli, že v byte existujú len dve zakázané oblasti – obrazovka televízora a reproduktory. Všade inde mohli slobodne liezť. Tmolili sa pomedzi fotríkove a maminine prsty i v miskách s čipsami. Rodičia rokmi nadobudli takú prax, že chrúmuc v rytme metalu NIKDY neuchopili muchu, ale čips. Hoci muchy boli často v miske v prevahe. Stávalo sa, že sa tak prežrali, až nevládali odletieť (teda muchy, fotrík s maminou sa neprežrali nikdy,